

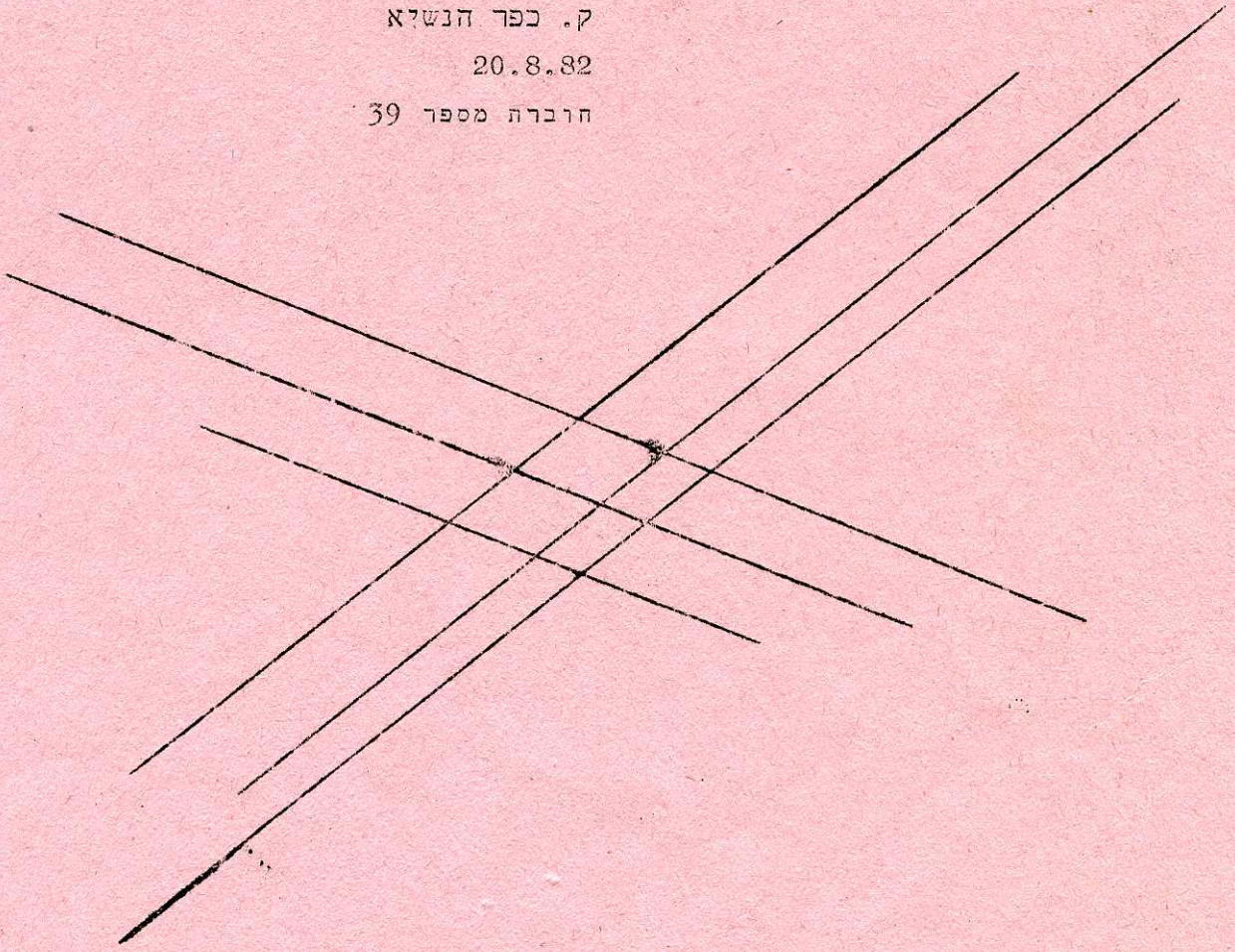
כל סוטה / "תמונות חצב"

המיסד : משה בן חיים
העורך : רונן י.
מערכת : דוד א., דורי, שרה מ.
עיתור : רונן י., דורי
הדפסה : עמליה רוזריגז

ק. כפר הנשיא

20.8.82

חוברת מספר 39

אז מה נשמע!?

אורן אורן, מה עשיתם לנו?! הנה אני יושב פה, מנסה למצוא מילים ל"מה נשמע" של כל סוטה, מדור שפעם היה כולו שלק ופשוט אין, אין מילים, אין בדיחות, אין כלום. אין גם אורן.
אז מה, אתה יושב לך שם בלונדון הרחוקה ובטח כבר אמא שלך סיפרה לך על החתונה של רפי ואילנה כך שאין הרבה מה להוסיף בעניין.
אתה יודע אין זה, החברה מתאספים כמה ימים (במקרה הטוב!) לפני החתונה. זורקים רעיונות, - זה עושה את זה השני עושה את זה, וזהו זה, ביום שלישי בערב בלי שאתה הרששת בכלל יוצאת לך חתונה מתחת לידיים... בנתיים כבר מסתובבת השמועה שרפי ואילנה מתגרשים....
חתונות, חתונות... שמע עזוב, זה לא בשבילנו.

חס. חס בזמן האחרון, שלא תדע, אתה בטח מסתובב ברחובות האפלים של לונדון בג'ינס משופשף, מעיל זרוק וכל הדאווין אבל פה חביבי איזה ג'ינס ואיזה נעליים פה הולכים לבריכה והבריכה היום זה לא מה שהיה פעם... אתה מגיע לבריכה ומלא לגמרי! מחפש מישהו מוכר - מחפש טוב, ואולי, אתה שומע אותי, אולי תמצא ארבעה או חמישה אנשים מזכרים! בחיי כמו בחוף פרישמן... עשרות, מאות אלפים של אנשים, אבל מה... כולם זכרים שעירים ומגודלים... כן, אלו המלואימניקים היקרים שקיבוצינו מאמץ. (עדיין מאמץ...)... כמובן שיגידו יפי הנפש "שמע יש מלחמה, וחוף מזה אם אתה היית במקומם, אין אתה היית מרגיש!?"
לי זה לא מזיז, אני מגיע לבריכה ומרגיש כמו בוק שנחת מהירח, פשוט לא מכיר שם אף אחד... וכולם שם גברים!!! שמע אני אומר לך...

אה כן, שכחתי לספר לך... שוב פעם בקשר לכיתה שלי, אז תשמע, לפני החתונה של רפי החלטנו לצאת למסיבת רווקים פרטית של בני הכיתה בת"א... טוב נו, כמובן שעד לצומת גולני כבר היינו שיכורים ועד שהגענו לת"א חוץ מאחד (שכחתי כבר מי...) אף אחד לא זכר בכלל למה באנו...
כשתחזור אספר לך קטעים שרצו שם, על הנזיר פשוט לא נעים... פשוט לא נעים...

דרך אגב אתה יודע אין זה בצבא משתמשים בסטייל דיבור נוסף:
- "שמע אצלנו ביחידה, הפז"ם דופק משהו אש, הנ הסמ"פ שלנו לקח ת' מא"ג בקורס פח"ע שעברנו בימ"מ והרביץ צרור על הש.ג. שמע... קטעים!!!"

(המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד קודם)

אחר כך, ששמתחררים ובאים לשנה במשק (לא כמוך, שמוק...) עוברים לסטייל דיבור של:

... "אצלי בפלחה, הג'ון דיר פשוט שיגעון, - מיזוג אור, סטריאו וכו' הנה תקשיב, אתמול פגשתי את המתנדבת האנגליה החדשה והזמנתי אותה לרדת איתי לשדות, אל תשאל איזה חריש עמוק שרץ שם..."

אז מה שאני הוצה לספר לך, אורן, זה שהחבר'ה פה מ'הירדן' עוברים לשלב הבא. כן, לסטייל דיבור של לפני חו"ל... הנה תקשיב: ... "אז מה שאני חושב לעשות זה לקפוץ ל-U.S.A של אמריקה להודשיים לראות שם את ניו יורק ולעשות קצת כסף, משם לקפוץ ככה לבראזיל לקארנבל רשם אני לא כל כך בטוח, או לג'מייקה להיזרק קצת על החוף או שאולי למזהה הרחוק, כרגע אני פשוט מחלבט. מילה יפה נכון? מיתלבט..."

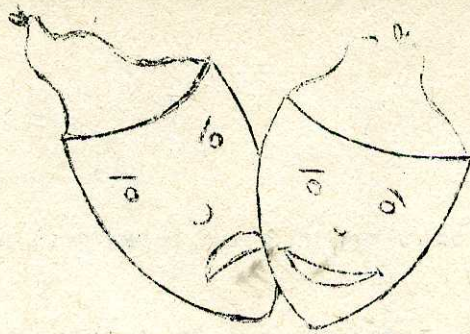
לפני איזה שבוע שוב הקפיצו פה את הנועזים שבחבורה באישון לילה לצבא, אל תשאל איזה לחץ שרץ פה. אמר מי שאמר שלבגין פשוט נשבר הזיין מהעתון השמאלני שלנו והוא החליט לגייס את רוב המערכת בכדי לשבור טופית את "כל סוטה" אבל אל תאגה! אותנו לא ישברו כל כך בקלות... בנתיים גם רוב החבר'ה קפצו ליום יומיים ושוב אתה יכול לראות את אותם גברים שפופי מבט שבקול חרישי אך איתן מספרים לך על גורדי שחקים אימתניים שהם אמורים להשתלט כשינתן שעת - ה"שיין", על צליפות מחרידות שמכריחות אותך לזנק ארצה, לא נעים, לא נעים...

אתה שומע, את דנה שפרונג מברכים פה כולם, חלק מהאנשים מברך אותה על הורדת הגבס מידה ולא יודע שבעצם מגיע לה "מזל טוב" על זה שהיא מתחנת, וחלק מהאנשים מברך אותה מכיוון שהיא מתחנת ובכלל לא שם לב שהורידו לה את הגבס סוף סוף... אז מה אתה אומר על זה !!!!

מקס מדר עדיין ממשיך להסתובב בח"א כמו איזה שודד ים מהסרטים של וולד-דיסני ופלוא סגן-האקונום סיפר לי שבאחת משעת הלחץ היומיות מקס אמר שאם פלוא ימשיך לעשות מכל דבר קטן דבר גדול יהיה לו סיכויי להיות אקונום טוב...

טוב זה בעצם הכל, אמרתי לך שפשוט אין מה לכתוב. תמסור משהו לצביה ושתייה לך ולכולנו שבת טובה.

דורי.

ש ח ק א ו ת ה !

המקום: קבוץ כפר הנשיא.

הזמן: קיץ '82.

יושב הייתי בכורסא המרופדת ותוהה אל תוך הלילה. השעה 0200 לפנות בוקר, מאותן השעות הקטנות בהן המציאות היא חלום והחלום מציאות והנה עולה בפני חזיון ובו מגרש משחקים עצום משובץ באבני זרי משחק, כל השחקנים במקום והכל מוכן לסבוב הבא - סבוב כזה נפתח לרב עם זריחת החמה (החמה זורחת בבקר). צלצולים קלים מכל עבר מתערבבים בקולות ציוץ הציפורים. אברים רבים נמתחים, פיות רבים נפערים לפהוק רחב של בוקר. רגלים רבות נגררות בעצלתיים מי לעבר הקומקום, מי לעבר הכיור ומי לעבר האסלה. קללות עסיסיות משוגרות לחלל האויר ונשמעות כמו "מנטרה" של יוגי זקן בהרי הודו. לברי המזל מתחילה כאן התעלסות של בוקר אשר אין כמוה בשעת בקר זו. חסרי המזל יסופקו במלאכת כפיים.

לאחר מחיקת החלומות וצלילה למימי המציאות הקרים, נכנסים לבגדי העבודה הכהים נועלים נעלים עטים את המסיכה הנבחרת על הפנים ויוצאים למגרש.

תנועת האנשים גוברת בד בבד עם תנועת מחוגי השעון. האויר צובר דציבלים: נהמת מכונניות המחממות מנועיהן לקראת מסע.

צריחת פעוט ראשונה.

נביחת כלב.

קללה עסיסית של גנן, והמשחק כולו נכנס להלוך גבוה תוך רעידות, דחיפות והתייצבות איטית לשגרה ידועה של יום.

משרדים נפתחים. מנועים מתנעים. קולות רעש והמולה בהפתח בתי ילדים.

כל שחקן תופס את מקומו כל אחד וחפקידו :-

אחד שם מסיכת "מעוצבן" וכך הולך הוא ורוטן במורד מהדרכה משחק בלהט את חפקידו; גורר אחרים למשחק. אחר עוטה מסיכת "החבר - המסור" והוא אץ לדרכו למלא בחריצות את מכסת השעות בפעילות אותה נהוג לראות כ"עבודה".

"האם-הנרמסת-ע"י-ילדיה" - מושכת צועקת ורוטנת: "אני לא יכולה יותר", מזה 10 שנים שהיא סוענת שאינה יכולה יותר ולאחר הילד החמישי כלם כבר רגילים למחזה.

בארוחת הבקר מנתחים את הכל

על הכל

עם כל המי ומי.

כמה זבל שנשפך בארוחת בוקר אחת! ישנם אנשים שכוס קפה על-הבוקר היא עבורם ערובה ליום משופר.

בעיני איך כמו זיון-שכל עטיסי על כוס תה רבוצה לקבלת אותו האפקט. אני נכנס באטיות לחדר האוכל ובודק את השטח תוך כדי העמסת המגש, הרי אי אפשר לשבת עם כל אחד!!!

אחד החששות הכבדים שלי, מדי בוקר, הוא שמישהו יפתח ב"מה שלומך?" - עד היום לא מצאתי תשובה לשאלה זו ביחוד כשזורקים עליך שאלה כזו בלי הכרה (וזה קורה בדרך כלל!).

הם די פקחים האנגלים האלה: לא לחינם המציאו את מזג האוויר בנושא לשיחה - זה לא יכול להזיק וברוך השם גם לא מועיל.

אז יושבים, ואם נוחת עלי המזל אני תנפס "שולחן-זבל" צ'ופר ומתדלק ל-24 שעות לפחות.

בארוחת הצהריים אני כבר תופס שלחן אחר בזווית אחרת, בכלל האוירה שונה. אני עובר בעיני על ה"מסיכות" במגרש המשחקים ובודק שוב את המסיכה עלי לא זזה קצת. חס וחלילה שמישהו יראה...!

רוצה לשהק "קרבן" ? - הנה שם... "עריץ" לשרותך. רצונך להיות "שוטה הכפר" ? - בשלחן ההוא יקבלו אותך כמו טוסט עם חמאה ובכינה צהובה קרה לאחר צום יום כפור.

אז המגרש לשרותך ! קח מסיכה ולך לשהק!!

כך עובר לו היום כשאני עובר מבמה לבמה על המגרש. נכנס לזרקורים. יוצא אל מאחורי הקלעים וחוזר הלילה.

בהגיע הלילה ואני לבדי עם עצמי (או כדברי רבינו ארנברג:- "בינינו לבין עצמנו...") אני מסיר את המסיכה. רצוי מאד לא לשון עם המסיכה - היא עלולה להדבק לפרצוף.

כעת בידי פנאי לתקן, לשפץ ולשפר את התחפושה לקראת מחר, לשקוע לתוך הכרסה המרופדת באישון לילה ולתת לעצמי דין וחשבון על משחקי היום שחלף.

איזה חופש גדול יותר יכול האדם לדרוש מאשר לשחק את התפקיד האהוב עליו ובידיעה שאם ייכשל יוכל לשחק מחר שנית או לשנות תפקיד. הכל לפי בחירתו ולפי ראות עיניו !

ובכך הבל משחק.

כל החיים משחק !

הסרגדיה היא של אלו שאינם רואים זאת, אך אל דאגה:-- כדי להנות ממשחק צריך לקחת את החוקים ברצינות אז לילה טוב !

להתראות מחר במגרש !!!

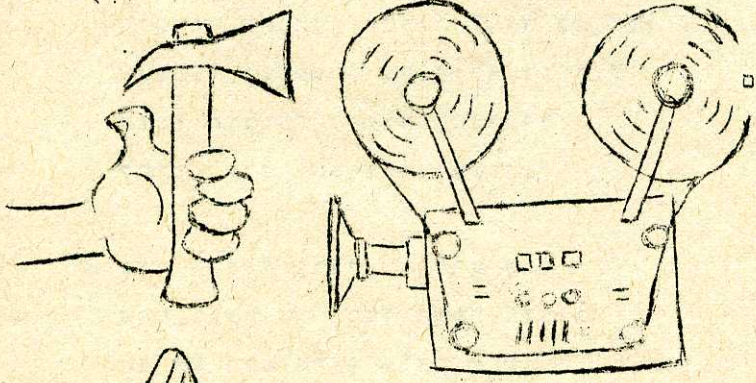
דוד א.

אני רוצה לירות בה

לראות אותה נופלת על הריצפה

קרביה נשפכים מתוכה, מתפזרים לכל עבר.

אני רוצה לקחת אותה באישון לילה אל האסס

לקחת אותה למעלה אל הגג

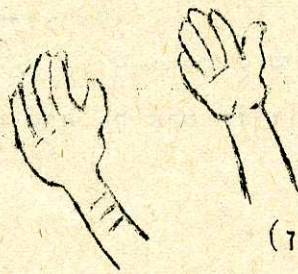
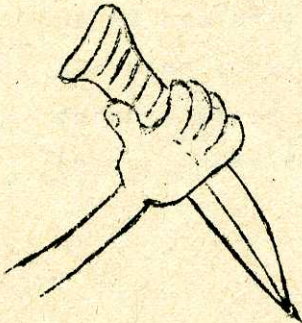
ולזרוק... ולירוק....

לראות אותה מתפזרת ללא קול

כי אין לה קול....

איש לא יבוא לעזרתה

לקחת את מכונת ההסרטה ולירות בה.

(רונן)

כן, הוא חרף בשמירה !

* אולי הנוודניק הזה, למה הוא עשה לי את זה ? כבר השבתי שלא אגע כלל ב"מלחמת שלום הגליל" - "מבצע אגוז הדביל". אבל הינה הסירוק הזה חרף בשמירה והמחבלים באו וחטפו אותו וזה לא גרוע יותר מדיחוק שבת שהוא היה מקבל את המפקד שלו היה תופס אותו... אבל מה - איזה אבסורד, הוא בטוח עוד יקבל רגילה ויכתבו על הדמעות של אמא שלו בעתוננים. שמוק!!!!

* יאללה חבר'ה ! או. קיי. הייתה מלחמה, הייתם גבורים, נשאתי עייני אליכם בתפילה: חיילים עשויים גרניט!! איך לי מילים, אתם חמודים נורא - אבל אולי תעופו כבר מהבריכה ?

* הופל'ה הופל'ה "הליביתרום" מתקרב ובא: ומה עשו כדי לגייס כספים ? הראו קסדה מנוקבת רסיסים אמרו: זה למען שלום התיילים ולמחרת - לכוחותינו 19 הרוגים אבל בתחילה רק אמרו 64 פצועים חושבים שאנחנו ילדים ? זה לא דעל ? שנאמין למספרים של דובר צה"ל ? מזמן העברתי לסקלה האמיתית להתנת קול לכנון החופשית.

* מזה - דיי גבוה, ונורא שמן שאט נגעת לו בבטן חטפת "זבנג" או אם הוא מרים עליך מוט - אחה אומר: "אנג'י יה אדיוט" ? לפותרים נכונה מובטחים פרסים: רסיסים מכל הצבעים והמינים. (תשתקו - איך לי שום טראומות מה אתם מזיינים את השכל ?)

(המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד קודם)

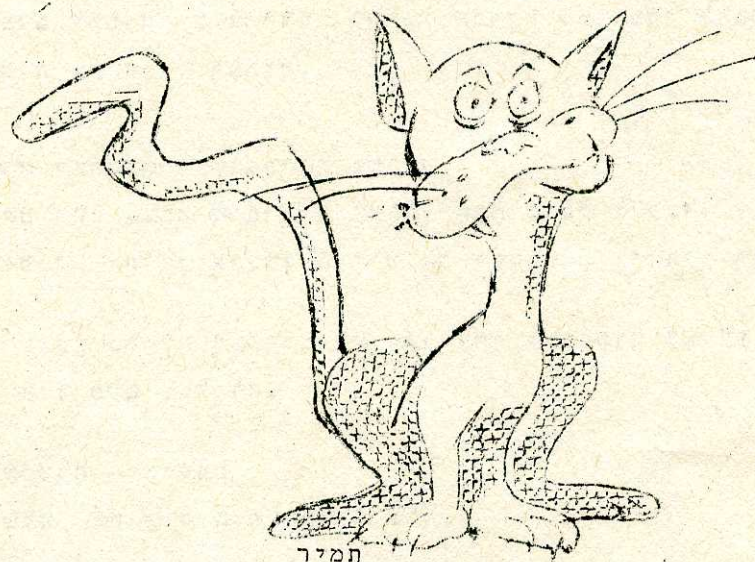
ומה זה?

* הליר - הליר - הליר הביפ - ביפ - ביפ - ביפ, אס - אס - אס, א-א-ש אש שנוייק! שנוייק! שנוייק! החחחח.....

א. אילן המאירי אוכל

ב. צרצרים במדרכה

ג. אורה קוראת להתולים שלה.

- * אב
- גד
- הו
- זח
- טי
- כלמן
- סע
- פצק
- רשת

סימן חיים

אחרי שחזרתי מהמלחמה התהלכתי במשך תקופה ארוכה בתחושה שאחרי חויה כה חזקה כמו "מלחמה" כל שאר "הבעיות" היומימיות פשוט טיפפיות, חסרות כל חשיבות. הכל נראה כה קטן וקטנוני... הזנחתי חלק גדול מהתחביבים ומהעיסוקים שכה משכו אותי לפני המלחמה ובקיצור... נפל עלי חיק כבד לאללה! מה אגיד לבט ידידי הסוטים... יצאתי מזה, ללא רק שיצאתי אלא שאני חש היום, יוחר מאשר אי פעם את זרימת החיים היומימית... והכל נכלל: הבעיות "הגדולות" ו"הקטנות, הקטנוניות וההתעלויות - הכל! הסתובבתי לילה אחד השבוע בדיזנגוף ותאמינו לי - יש כל כך הרבה חתיכות משגעות שם בחוץ.

אז... צאו סוטים מהחורים!! החיים הם סטיה אחת גדולה - זיקפה מתמדת!!

אוהב אותכם

גרשון גרשובסקי נשוי לאשתו הגרושה...

בעניני ביטוח

לשאלה המפרסמת: "להיות או לא להיות...מבוטח"
 למעשה הביטוח הוא פאראדוקס מענין;-
 אתה רוכש פריט יקר ומבטח אותו שמא יאבד.
 אך במידה ואינו נאבד הרי שלא היה טעם לביטוח.

יש טעם לבטוח רק במידה ויאבד הפריט לכן כדי להבטיח ערך לביטוח עליך
 להבטיח את אבדן הפריט.

במידה ואתהבטוח שהסכיבה בטוחה
 או אם אתה בטוח שהביטוח בטוח, הרי תוכל ל"עבד" עבור הפריט ביטוח שאמנם
 לא יבטיח את אי אובדן הפריט אך יכסה את אובדנו במידה ואמנם יאבד.

אך, טוב, במידה והפריט לא אבד הרי שהביטוח לא "עבד"
 ואז אין טעם לביטוח.

מה שבטוח - ביטוח
 מה שלא בטוח - הוא הפריט שלך.
 מה שבטוח - יש לי כאב ראש!!

דוד א.

(מְרָאָה קִיבוּצִית)

אהבת גמדים דרך משקפת שבע על חמישים:

...וכך האני הראשון שלו מסתכל בה דרך גלגל העיין. דרך מחיצה טבעית
 המוליכה הישר לתוך "אני" נוסף של אנשים אחרים.
 דרך הראי הזה הוא מביט בה משחרר את מטען ההסתכלות בצורה הגיונית כדי לא
 למשוך חשומת לב.

...וכך האני השני שלו ממשיך להיות בלתי מתחשב פורץ החוצה דרך גלגל העיין
 מסתער חסר רגשות על האוביקט, משמיד את הבקטריות. שוטף את הגוף במבטים
 רעבים מפשיט אותו מריפוד מיותר.
 ... אחר כך חודר.....בחלום!

תמונת מצב

בוא, בוא תראה משהו. תזיז קצת ת'שמיים תסתכל למטה. תראה ת'אנשים. תמונה גרוטסקית - עצובה של אנשים.

תביט על הבחור הזה. יוצא לעבודה מוקדם, עובד מסור. בחור טוב בסכ"ה. מסתובב כמו רוח רפאים, כמו בובה מכנית חסרת נשמה. ותסתכל שם קצת ימינה על קבוצת האנשים הזו. יושבים שעות ביהד, בזהים זה בעיניו של זה, פורטים את החיים לפרוטות, דשים טוב ושוב במזון, במנעל, בכגד.

רואה את הפרצופים? הבט, שם ביניהם יושבת בחורה שמחפשת את האושר בדמות אביר על סוס לבן, מולה, רואה את הבחור הזה? הוא מחפש את אהבת היו. אבל חיהם שני קווים מקבילים שלעולם לא ייפגשו. או, הנה עוברת בחורה יפה. בוודאי שברה כמה לבבות. אבל לה זה לא נוגע, החזית עוברים על ידה והיא אינה חשה בדברים. עשרים גברים רודפים אחריה ובעלה רודף אחרי עשרים נשים.

תראה פה על המדרגות ת'בחור הגדול הזה, יושב עם רגליים פשוטות לפניו, פניו שני מסכה קפואה, יספר לך ברצון ספורי זוועה מהחיים. וראו פה בבית המשותף את אלה? אלה שלושה חיילים. חזרו מהמלחמה עם חור בלב. אחד נועל עצמו פנימה, שני בורח, שלישי בוכה את כאבו החוצה.

הנה כאן זוג נאה. גראים מאושרים מה? תביט לה בעיניי רגע, תסתכל עליו יותר טוב. מבט נבוב, פרצוף אדיש. כבר שנים חיים אחד על יד השני, מכלים זעמם זה בזה.

ומה עוד יש להם? כמו לכולם - הצטלבויות של רגשות שלעולם לא פוגעות באדם הנכון. מטעמי שנאה שנוגעים בקרובים להם, ואלה מייד הופכים לרחוקים. מטעמי אהבה לרחוקים מהם, שמעולם לא מתקרבים. מטעמי קנאה לאנשי היקם שמשיבים בקנאה כוערת. ולשאר היקום - מטעמי אוישות, מטעמי יאוש, שנקלטים ושבים בהיזון חוזר. לבה מתפרצת של רגשות מתהום הנשמה, כמו מערבולת עזה ונוראה. אהבה, קנאה, שנאה ויאוש סובבים זה בעקבות זה עוברים מאדף למשנהו - מכים וממשיכים לנוע בחוסר תכליתיות. ובינתיים אנשים מתים במלחמה.

שרון ב.י.

על הומור יהודי והומור של הגויים

- א. בעיר וילנה חיו שני יהודים טובים אשר ידידות נפש בניהם עוד משחר ילדותם- ר' ב ינקל זר' ב זלמן. באחד מלילות השבת שהיו מבלין יחדיו, שוחחו בניהם והסכימו שזה אשר יוותר בחיים אחרון יטול לידיהם בקבוק מן המשקה האהוב עליו ביותר וייצק על קבר ידידו כמחווה אחרונה.
- רב' זלמן נפטר והיה רב' ינקל עומד על קבר ידידו, בוכה ומתפלל לעלוי נשמתו ולבסוף לקח בידיהם את בקבוק המשקה, הביט בו ואמר: - "חיים ידידי, שאינך נוטר לי איבה על כי קודם שאצק המשקה על קברך, אעבירנו דרך גופי." אמר ועשה, לקח הבקוק ולגס את תוכנו עד תום לאחר מכך הטיל מימיו על הקבר הרענן.
- ב. סר פטריק ומק-דונלד היו שני ידידים משנים. מדי עבר היו יושבים יחדיו בפאב המקומי ושוחטים בירה משובחת. באחד מאותם ערבים הסכימו בניהם כי זה אשר ישאר בחיים אחרון ימזוג בקבוק מן המשקה האהוב עליו על קבר ידידו, וכך היה. כאשר מת סר פטריק בא מק-דונלד אל קברו הטרי של ידידו כשבקבוק משקה משובה בידיהם ואמר: - "ודאי לא חתנגד, ידידי, כי קודם שאשפוך משקה זה על קברך, אעביר אותו דרך גופי".
- אמר ועשה. שחה והשתין.
- ובכך לפנינו שני סוגי הומור האחד יהודי והאחר של הגויים.
- ג. בספור היהודי אנו מרגישים היטב את המסורת בה אלפי השנים של ידידות נפש ואהבת רעים ככתוב "ואהבת לרעך כמוך". רואים בברור את האחריות ההדדית ש"כל ישראל ערבים זה לזה" והצער העמוק על אבדן ידידים.
- כך חשים אנו במקצת מן האוירה היהודית שבילנה. שיהות רעים וההווי המיוחד של ערב שבת שאפילו אלפיים שנות גלות לא יכלו לה. התפילה לעלוי נשמת המת מביאה אותנו לעומק האמונה היהודית ובכך גדולתה של פנינה קטנה זו אשר לפניכם.

(המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד קודם)

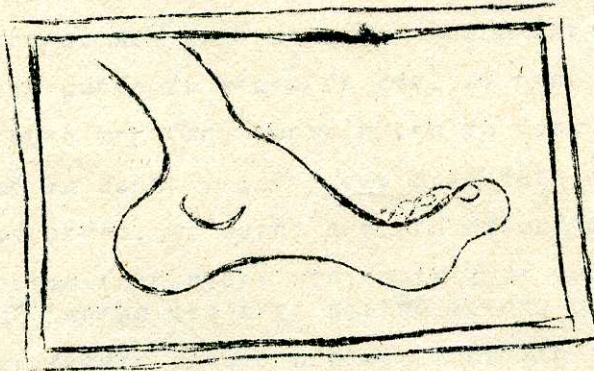
ד. הומור הגויים מבוסס פעמים רבות על שכרות וסביאה כאשר לפנינו שני ידידים אשר מוכרים ידידותם בעברו בקבוק משקה. הישיבה המסורתית בפאב מהווה נגוד חריף להווי של שבת.

אלה אנשים ללא מסורת וללא אמונה אשר עובדים על הייהם למען מעט משקה בסופו של יום.

ידידות של שקר נשקפת מהמומנט הנורא כאשר אף על קבר ידידו הטוב ביותר מכצע מק-דונלד מעשה מגונה ביותר בהטילו מימיו על קברו הצענן של ידידו.

ה. מהשוואה בין שני סוגי הומור אלוניחן להבין על נקלה כיצד בחר בנו אדוני אלוקינו מכל העמים ורוממנו מכל לשון. כן יהי רצון - סלה !

דוד א.

זה גשם קר הוצב כך פסל שיש
שובר מסכת הזמן

זה גשם קר הודר בפראות לערוגת הלב
עודר בפראות פרימיטיבית

חוקע שם יחד נצחית עבור גדר החיץ

מביטה: בעד חרכי הירי של הגזר

אומרת: היוך מחשמל, מבט חומל

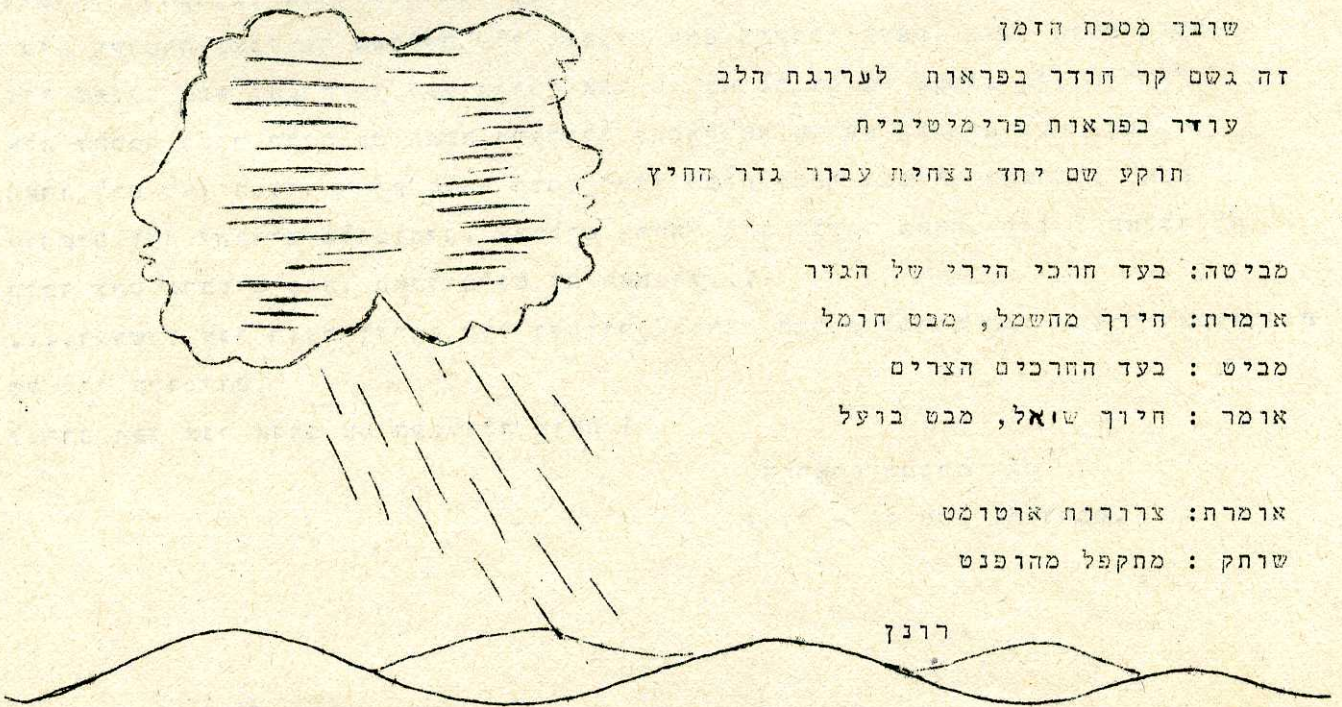
מביט : בעד החרכים הצרים

אומר : היוך שואל, מבט בועל

אומרת: צרורות אוטומט

שוחק : מתקפל מהופנט

רונן

(מכתב שהגיע השבוע בדואר רשום דווקא)

סוטים יקרים!

השבוע שוב קבלתי את החוברת שלכם! אתם לא יודעים מה זה עושה לבן אדם. משהו כמו געגועים עמוקים למדינה עד שרוצה תמיד מחדש לזרוק הכל ולחזור ארצה.

להציץ ברשימת השמות החתומים בסוף המאמרים ולתהות ?

תמיר, אורן, דורי - שמות של תורה אשר תמיד יהיו בעיני ילדים. הנה פתאום

הם באים וכותבים על המלחמה כותבים על מאוויים ורצונות סמויים. לי ? ללוחם

הותיק, שועל המלחמות הם באים לספר על הקרבות האלה. לי, שלא החסרתי דקת

קרב מעולם, הם באים לספר על הפחדים. זה עושה לי לזרוק הכל ולבוא ולחבק אותכם.

רק כאן בגולה אתה יודע להעריך את הארץ הקטנה שלנו (ברשותיכם-שלנו) וכל אותם

דברים שלמראית עין אינם חשובים. דברים אשר הופכים במציאות היומיומית בארץ

אפורים כמו השיגרה. הנה אני נדכר בשעות אחה"צ בקיבוץ, איך הינו יושבים על

כוס קפה, מעיינים בעיתונים. אני נזכר איך הייתי מדפדף מתוך שעמום בדפים

הדלוחים, דוחה אותם מעלי כאילו לא שיכים לי כלל. אז הייתי אומר - העתון

הזה שיך למדינה מליטריסטית שיך לארץ ישראל השניה לא לנו, לא לי.

למה אני מספר לכם את כל זה תגידו ? בגלל שכעס מונח לפני העתון המקומי של

העיר ניו יורק, מסות של מילים, של שמות, פרסומות של דברים שלא שייכים לי

כלל. אני מנסה להציץ פנימה לתוך העתון הזה למצוא משהו שאולי יענין אותי

שאן. "אונס בסנטרל פרק" "שריפת ענק ביער בכניסה לעיר". שישרפו כולם חיים

מה אנפת לי בכלל, שילכו לעזעזל כולם ! הנה אני קורא איך מתארים את העם

בישראל כרוצחים. משווים אותנו (ברשותכם) לנאצים.

בבית הקומות שאני גר מטילים עלי השכנים חרט בתקופה הזאת. כאשר חולפים על

פני מפנים מבט לתקרה או לכל כיוון אחר רק לא לפגוש את מבטי. איך ברירה

אלא להסגר בתוך הבית עם האשה העגלגלה לאכול את ארוחת הצהריים ואת עצמי.

תארו לכם לאן הגענו - רק היום חזרו ילדי מבית הספר ובפיהם הבשורה: "אבא

קוראים לנו יהודים מלוכלכים. אוכלים בתחת" לאן הגענו באמת, לאן ? כאילו לא

הלכו להם ארבעים שנה, כאילו היום זה האתמול....

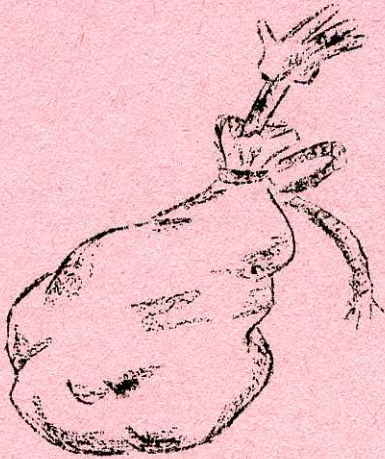
...ועכשיו אני רוצה לזרוק הכל ולחזור, למרות הבושה למרות הכל לחזור לאפרוריות

של חיי היומיום.

למרות הכל אני אוהב את העגלגלה הזאת !

להתראות במכתב הבא

עוזי - בן משק ברשותכם.

שאלה:

למה לכתוב לכל סוטה ?

למה לחשוף ?

למה להתימר ?

הסיבות-שמעבר-לא מחמאות:

למה שאדם חזק, שלט, כושח - יכתוב ?

צריך להוכיח ? צריך להרגיש שמישהו ?

תשובה אפשרית א :

לכתוב כי כל מה שמצוי בחיים זה המשחק שלי ושל האחרים. לכתוב כדי להשתחף במשחק, שיהיה מעניין, מסעיר, מרתק...

ריגוש בלב, ניצוץ בעיניים : ביום שישי בארוחת הצהריים - האם הדפיסו בסדר ? ואז באות התגובות ;

ריגוש ועניין....

תשובה אפשרית ב :

לכתוב לרונן שיהיה מבסוט (נדוט, כדאי למחוק ?)

תשובה אפשרית ג :

לכתוב כי צורה מעניינת ומהירה להעביר עוד שעה - בלי להרגיש שהזמן מתבזבז בחיים שממילא רצים קדימה - לסוף.

תשובה אפשרית ד :

לכתוב כי כשיחפשו אחרי מותי משהו ממני - ימצאו. אולי הנכדים כשימצאו משהו מפרי עטי יתמלאו פליאה שפעם חייתה עצמם ובשרם : והרגישה וחורותה, כאבה, חשבה, חשטה וכו' - כמוהם ועכשיו היא עפר ואפר !

תשובה אפשרית ה' ו' וכו' - קימות

בארץ אהבתי הפשיזם פורח

בחושה למכתבה של הגב' גלזר תעשה כיד מגליון "מוות
לכופרים" בנדון הכיתות המתפשטות (האם מתפשטות
במובן?!) (TOY LESS), המזרחיות והמערביות (מה ההבדל?!)
EST OR WEST D.NAMALI IS THE BEST !!!!!
רצ"ב מידע על כמה כיתות שהתפשטו בישראל לאחרונה...

13/5 כ"ח "כ"ס 10 ט"ה

משרד החינוך והתרבות

העדה הבין-משרדית לבדיקת התפשטות
הכיתות (המזרחיות והמערביות) בישראל

בראשות סגנית שר החינוך והתרבות
ח"כ מרים גלזר-תעסה

פונה לציבור

ומבקשת לחעביר לה בכתב או בעל-פה

נוידע על פעילותן והשפעתן
של הכיתות בארץ

יש להעביר את הפניות למזכיר הועדה, מר יששכר
ארבל, לשכת סגנית שר החינוך והתרבות, משרד
החינוך והתרבות רחוב שבטי ישראל 34, ירושלים
91911.

בכנס התנועה לשיבה לסיני

הרב אריאל: גם רבת-עמון
ולבנון הן ארץ-ישראל

בנוסף רצ"ב מסמכים חסויים על גלי צה"ל, טלויזיה,
הרדיו, כל סוטה, שלום עכשיו, חיי המין של אלי גבע
וכל שאר הבוגדים הכופרים, אוכלי חזיר, יפוי נפש
קיבוצניקים, והכלבים בכפר הנשיא שהחרבו לאחרונה...

(לחשומת לבו של מ. הכלבי)

המועצה המקומית אונו
דואר כפר צור, מיקוד 6896
טלפון 4-716933
דרוש תופס כלבים
בעד מקצוע
לעבודה באזור המועצה האזורית - אונו
מחלת העבודה: לתפוס כלבים המשוטטים
ברחוב ללא בעלים, רצועה או מחסום לפי
הם.
כדבר פריטים גוססים נא לפנות למועצה
האזורית אונו מחלקת התברואה.

אכנרי: הרבנות
הצבאית מנהלת
תעמולה פוליטית

קודם הנהלת שלי, אורי אכנרי,
שלח מברק לשר הביטחון, שבו דרש
להפסיק מיד הפצת תעמולה פולי-
טית ימנית קיצונית על-ידי הרבנות
הצבאית בין חיילי צה"ל בלבנון.
הוא אמר, כי הרבנות הצבאית הו-
ציאה דף, כי מפיעה מפת לבנון
ושמות הישובים בה נקראים בעבר
רית, ביהדות נראת, בארות" ולי
כשר, יהיה משה"ת, כנחלת שבט
אשר.
אכנרי סבור, כי זוהי תעמולה
גלויה ובוטה למען סיפוח לבנון וכי
זהו רק אחד הסימנים לתהליך של
סיפוח דרום לבנון ואולי לבנון כולה
- תהליך שילך ויעבר אם לא ייעצ
צה"ל מיד מלבנון ותהליך שתוצאו-
תיו יהיו הרות אסון לעתידה של
ישראל.

בגין מבאר-שבע
מברך את בגין
מכפר קליעה

כאת מנחם הורוביץ
סופר "הארץ" בצפון
בגין בחובט מבאר-שבע שלח בי-
יום ששי מברק לעמיתו הלבנוני,
בגין מכפר קליעה, שנולד בבית ה-
חולים הממשלתי בצפת. הוא הביע
תקווה כי, בזכות אביו הרחוק,
מנחם בגין, יבוא השלום במהרה.
בשבוע שעבר ילדה אשה לבנוני
נית מהכפר קליעה שבמובלעת בן
שקראת לו בגין כאות, הערכה ל-
ראש הממשלה בגין שחרר את
הושבי קליעה מסיגוי המחבלים ב-
מוצב הכופור.
במברק בשם הרך, הנולד מקליעה
נאמר בן היתר: ,אני מברך את
כל הבוגרים ומקווה להיפגש יחד
בהג השלום הגדול". המברק הועד
בר צלידי שליח כיווחד לבגין, ש-
חור עם אמו לכפר קליעה.

המס: שמור במרחפי הבולות
תנועה "כפנים נגד יחידה"
ח.ד. 193945
בצרה
שעל נהרות בבל יום ייבנו
שישים יום מילואים ואכלנו
אותה ...